

Hus og sagde: Hvis dette Stykke var blevet udspillet rundt omkring paa Privattheatrene, kunde det fgl. Theater ikke have faaet Nytte af det. Men han maa jo vide, at næste Aar kunne alle Theatrene spille „Aprilsnarrene“, „De Uadskillige“ og alle Heibergs andre Vaudeviller, saa er det Spørgsmaal ude af Verden: Afbrydelse af Ministeren for Kirke- og Undervisningsvæsenet [Scavenius]. Jeg hørte ikke, hvad den ærede Minister sagde. (Ministeren for Kirke- og Undervisningsvæsenet [Scavenius]: Der er Forskjel paa 30 og 5 Aar). Jeg har ikke i denne Sammenhæng talt det Mindste om de 5 Aar; her er Spørgsmaal om Repertoiret, og der siger den ærede Minister: Hvis § 19 ikke bestod, kunde vi gjøre Forandringer deri, men nu kunne vi det ikke, nu maa vi holde paa Genrerne. Ja, det er hele Spørgsmaalet. Det er det, der er Spørgsmaalet, om man vil holde paa Genrerne eller ei, og der er det ganske kuriøst at høre den ærede Minister begynde saaledes, at han mente, det kunde ikke gaa an at indføre Theaterfrihed, thi saa kunde man risikere, at Privattheatrene bleve trukne ned. Jeg vilde gjerne vide, hvorledes de skulde kunne trækkes længere ned, end de i Dieblifket i Virkeligheden ere. Det, man ønsker her i Kjøbenhavn, er at faae dem hævet op, at faae dem hevede op ved andre Kunstarter. Men nu siger den ærede Minister: Nei, det gaar ikke an; for det fgl. Theaters Skyld maa man sørge for, at det ikke sker. Samtidig siger han, at vi tør ikke risikere paa noget Punkt at faae Privattheatrene trukne ned. Sammenhængen mellem disse to Ting er mig meget dunkel. Men hvad er det saa, den ærede Minister vil indrømme? Han siger altsaa: Den gamle klassiske Literatur maa vi beholde: Holberg, Dehleschlåger, Heiberg, Herz og Høstrup maa vi beholde. Disse 5 Forfattere maa vi beholde og paa ingen Maade slippe. Hvorfor den ærede Minister siger dette, naar han samtidig indrømmer, at Heiberg, Herz og Høstrup maa der gives Slip paa — efter en ret kort Tid for de Førstes Bedkommende, efter en forhaabentlig meget lang Tids Forløb for den Tredies Bedkommende — kan jeg egentlig ikke begribe. Hvad Holberg angaar, sagde den ærede Minister — saavidt jeg forstod ham; jeg er ikke ganske vis derpaa — at han kunde tænke sig, at han kunde man faae Lov til at spille. Men hvad Dehleschlåger angik, turde han ikke indlade sig derpaa, og da jeg havde sagt, at det var bedre at faae Dehleschlåger spillet, selv om det var tarveligt, end slet ikke at faae ham spillet, saa siger Ministeren, at man med lige saa stor

Ret — idet han mente, at jeg havde Uret — kan paastaa, at det er værre at faae Dehleschlåger daarligh spillet end slet ikke. Altsaa den ærede Minister mener selv, at den Argumentation er gal; thi han mener, at min er urigtig, altsaa han opstiller fra sin egen Side en Paastand, som han paa Forhaand selv fordømmer. Jeg vil da for det Første paastaa, at min Paastand er rigtig, thi det maa dog virkelig være Meningens med den Forfatters Bærler, at de skulde spilles. Jeg kan ikke begribe, hvad Glæde den danske Nation skulde have af, at Dehleschlåger raadner i op det fgl. Theaters Arkiver. Hvorledes skulde vi nogenstinde faae afgjort, om Privattheatrene kunne spille ham eller ikke, naar man ikke giver dem Lov til at prøve derpaa; det synes jeg dog virkelig er det afgjørende. Hvis man aldrig vil tillade dem at gjøre en alvorlig Prøve paa at opføre Tragedier, hvis man ingenstinde vil lade dem komme til det, hvis man ved Genrens Begrændsning affjærer dem fra en saadan alvorlig Prøve, hvorledes skal man saa i al Verden faae det undersøgt, om de kunne det eller ikke. Jeg tror, de kunne det, ganske vist ikke nu, men ligesom Alting i Verden undergaar en vis Udvikling, hvorfor skulde da den danske Nation være saa meget dummere end alle andre Nationer; thi det er jo det, som sker overalt i Verden, at alvorlige Stykker kunne spilles — i alt Fald i andre Landes Hovedstæder. Hvorfor skulde vi dog i Forveien fordømme os til det aandelige Standpunkt, at der kun er eet Theater i Danmark, der kan spille Dehleschlåger — og det kan heller ikke. Det siger den ærede Minister selv; han er selv meget i Tvivl om, hvorvidt de kunne spille de Tragedier, han ønskede opført paa det fgl. Theater; men naar de private Theatre ikke have Lov til at spille dem, og det fgl. Theater ikke kan spille dem, kan den ærede Minister saa ikke begribe, at saa blive de heller aldrig spillede. Der tales om Tradition med saa stærke Ord. Man siger: Det gaar virkelig ikke an at spille dem for Traditionens Skyld. Jeg vilde gjerne vide, hvad Tradition der er ved det fgl. Theater med Hensyn til Dehleschlåger, naar han faktisk ikke spilles. Nu er der i 10 Aar spillet to Stykker af Dehleschlåger; i disse 10 Aar har der altsaa ikke været nogen Tradition — saavidt jeg forstaaer — thi to Stykker stabe vel ikke nogen Tradition. Jeg tror ikke, det har været mere end en Snæs Aftener talt, man har spillet Dehleschlåger. Der kan altsaa ikke opstaa en Tradition for hans Bedkommende. Den ærede Minister kan dog ikke paastaa,